

V Domě chleba

Ať už jste, vážení a milí páni Aministranti, jakkoli mladí nebo staří, nevěřím, že by se mezi vámi našel někdo takový, koho by o Vánocích nedořadil či nezahřál pohled na betlémské jesličky, na Jezulátko, Marii s Josefem, anděly, pastýře, mudrce od východu... A možná víte, jak se jméno města Betléma obvykle překládá: jako „Dům chleba“.

A to nás může oslovit ještě více právě v souvislosti s přijímáním eucharistie, kterému se v posledních číslech Tarsicia věnujeme: ten, který k nám v podobě člověka přišel v Domě chleba, přichází k nám v podobě chleba. Ten, který se pro nás stal člověkem, stal se naším pokrmem. A jestli nás pohled na betlémské jesličky promění a naplní tichou radostí a vděčností, co teprve když se v přijímání setkáme s živým Ježíšem!

Co tedy vlastně v nás eucharistie působí? Pojdme si to zrekapitulovat.

Především se setkáváme s Kristem, živým a zmrtvýchvstalým. Jsme mu tak blízko, že si to ani nedokážeme představit, že to ani nedokážeme domyslet. Stáváme se s ním prakticky jedním a týž. Boží Syn prochází námi – naším tělem, naší duší, naším životem. A můžeme klidně říci, že při přijímání eucharistie jsme s Kristem jedno tělo a jedna duše. Sv. Augustin správně poznal, že Bůh je nám blíž, než my sami sobě.

Eucharistie je pro nás pokrmem pro věčnost. Nic dobrého bychom si asi nemysleli o člověku, který se vydává na dalekou cestu

a nevzal by si s sebou ani kousek chleba, ani pár drobků jídla. A copak celý náš život není jednou velkou cestou do věčnosti, do plnosti v Božím království? Jezme tedy pravidelně, ať na té cestě nepadneme vysílením.

Eucharistie nás také očisťuje od hříchu. Přijímáme Toho, který je Svatý – jak by mohl v jeho těsné blízkosti obstát hřích, vina, zlo? Jak učí církev v Katechismu, nakolik jsme v přijímání s Kristem spojeni, natolik jsme očisťováni od spáchaných hříchů a uchráněni od hříchů budoucích.

Možná si někdy kladete otázku: Mám? Nemám? Mohu? Nemohu? Brání mi mé hříchy v přijímání? Zde by mohla být odpověď i pro citlivé svědomí. V přijímání eucharistie brání pouze těžký hřích – a ten je docela těžké udělat. Těžký hřích totiž musí být zcela vědomý, zcela dobrovolný a navíc ve velmi závažné věci. Zjednodušeně řečeno: pokud byste udělali těžký hřích, museli byste o tom vědět, protože byste museli chtít.

Už jsme si dříve řekli, že eucharistie je svátostí jednoty církve. Přijímáním se dovršuje naše plná jednota s Kristovou církví. Jsme-li spojeni přijímáním Kristova těla, jsme součástí Kristova těla, jímž je církev. Nejsme jen tak nějaká společnost – jsme společenství.

Dozvoďte mi ještě jednou citovat sv. Augustina: „Jste-li tělo Kristovo a jeho údý, je na oltáři Páně předkládáno vaše tajemství a vy přijímáte své tajemství. Odpovíte ‚Amen‘ (to znamená ‚Ano, tak tomu je!)‘ na to, co přijímáte, a touto svou odpovědí to podepisujete. Vždyť se ti říká: ‚Tělo Kristovo‘, a ty odpovídáš: ‚Amen‘. Buď tedy údem Kristovým, aby tvé Amen bylo upřímné.“

Církev slaví eucharistii – a je utvářena eucharistií. Účast na jednom těle z nás dělá jedno tělo. Apoštol Pavel to píše zcela jasně: „Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť všichni máme účast na jednom chlebě.“ (1 Kor 10, 17) a v tomto jednom těle se přijetím této svátosti sami jakoby stáváme svátostí. Sv. Jan Pavel II. o tom píše: „Svým spojením s Kristem se lid nové smlouvy neuzavírá sám do sebe, nýbrž stává se ‚svátostí‘ pro lidstvo, znamením a nástrojem spásy, kterou vykonal Kristus, světlo světa a sůl země k vykoupení všech.“ My, kdo jsme odpověděli na volání Otce ve vtěleném Slově, se ve své osobní odpovědi sami stáváme Božím slovem a eucharistickým chlebem pro celý svět.

Přijímáním eucharistie jsme povoláni k tomu, abychom se setkávali s Kristem v nejmudších a potřebných. V nich stále trpí ten, který řekl: „Cokoli jste učinili jednomu z těchto nepatrných, mně jste učinili.“ (Mt 25, 40) Eucharistie nás posiluje k tomuto poslání: sloužit Kristovu tělu v trpících bratrůch a sestřích.

Kdosi kdysi řekl, že my jsme jediným Kristem, se kterým se lidé dnešního světa setkávají, jediným Kristem, kterého dnešní lidé znají. Klidně bychom také mohli říci, že jsme jedinou eucharistií, kterou tito lidé mohou přijímat. Když tedy my, kdo jsme se s Kristem stali v přijímání jedním tělem, dokážeme takto Krista přinášet a zprostředkovávat celému světu.

Úspěšné zprostředkování přeje otec Zdeněk Drtka

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ.